

ת"פ 35076/01/22 - מדינת ישראל נגד יובל שטה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
ת"פ 35076-01-22 מדינת ישראל נ' שטה(עציר)

לפני כבוד השופט יואב עטר
המאשימה
מדינת ישראל
ע"י ב"כ - עו"ד שלומית מלקו
נגד
הנאשם
יובל שטה
ע"י ב"כ - עו"ד שמואל צרפתי

גזר דין

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת הראיות, בביצוע עבירות של **חבלה בכוונה מחמירה** (עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין התשל"ז - 1977), ו**שיבוש מהלכי משפט** (עבירה לפי סעיף 244 לחוק הנ"ל).

בהכרעת הדין מיום 27.04.23 פורטו בהרחבה נסיבות ביצוע העבירות הנ"ל. בקצה המזלג יצוין כי הנאשם והמתלוננת היו בעת הרלוונטית, דרי רחוב שנהגו ללון בבניין משרדים באילת. כמפורט בהכרעת הדין, במועד האירוע, הייתה המתלוננת באזור חדר המדרגות והמעלית של בניין המשרדים והנאשם, לפתע, הגיח לעברה, התנפל עליה, עטה שקית ניילון על ראשה והחל לחנוק אותה. המתלוננת ניסתה להיאבק עם הנאשם וזה חבל בה במהלך המאבק תוך שבמהלך המאבק נשברו כל שיניה, נגרמו לה שברים מרובים בעצמות הפנים ובצלעות ימין ודימומים פנימיים וחיכוניים, כמו גם חזה אוויר. המתלוננת פונתה תחילה לבית חולים יוספטל באילת, שם אובחנה כסובלת מטרומה רב מערכתית. מהודעות הרופאים שהוגשו במהלך ההליך עלה כי זו נקלעה למצב של סכנת חיים, הוגדרה כפצועת טראומה קשה ונוכח מצבה הקשה, והיעדר יכולת לטפל במצבה המורכב בבית החולים יוספטל, פונתה במסוק מבית החולים יוספטל באילת לבית חולים סורוקה בבאר שבע, שם אושפזה במחלקה לטיפול נמרץ למשך 7 ימים.

2. עניינה של העבירה הנוספת בה הורשע, בכך, שלאחר שחבל במתלוננת השליך הנאשם פרטי ביגוד שלבש במהלך תקיפתה של המתלוננת, כמו גם פרטי לבוש של המתלוננת ואת מכשיר הטלפון הנייד שלה למכולת אשפה על מנת להעלים את הראיות.

3. לא נתבקש תסקיר ועל כן לא הוגש תסקיר.

טענות הצדדים

4. המאשימה בטיעוניה לעונש, בכתב ובעל-פה, עמדה בהרחבה על הערכים המוגנים שנפגעו, מידת הפגיעה בערכים המוגנים והנסיבות הקשורות בביצוע העבירות. המאשימה הפנתה לפסיקה ביחס למדיניות הענישה הנוהגת, לשיטתה, ועתרה לקביעת מתחם עונש הנע בין 10 לבין 14 שנות מאסר בפועל. באשר לענישה בתוך המתחם עמדה המאשימה על עברו הפלילי של הנאשם, על כך שלא נטל אחריות על מעשיו על החוויה הקשה שחוותה המתלוננת במהלך עדותה בבית המשפט ועל חשיבות שיקולי הרתעת היחיד והרתעת הרבים ועתרה להשית על הנאשם מאסר בפועל ברף העליון של המתחם לצד פיצוי למתלוננת ומאסר על תנאי.

5. ב"כ הנאשם בטיעונו לעונש, בכתב ובעל-פה, עמד על גילו הצעיר של הנאשם על כך שזה הגיע מרקע של משפחה קשת יום, התייתם מאמו בגיל צעיר וכי אביו מתמודד עם מחלת הסרטן (תוך שאף הוגש תיעוד רפואי על מצבו של האב). ב"כ הנאשם טען כי הנאשם מלומד וכי ניסה לעשות כל שביכולתו על מנת לשקם את חייו, על מנת שיוכל לסעוד את אביו. עוד טען ב"כ הנאשם כי הנאשם מתפקד באופן חיובי בבית המעצר ומשתתף בקבוצות טיפוליות. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה ועתר לקביעת מתחם עונש הנע בין 30 לבין 60 חודשי מאסר בפועל, עמד על כך שהגם שלנאשם עבר פלילי זה אינו בעבירות אלימות, עמד על פרק הזמן הממושך שבו הנאשם שוהה במעצר ולאור נסיבותיו האישיות עתר להסתפק בענישה ברף התחתון של המתחם ולהשית על הנאשם 30 חודשי מאסר בפועל.

הנאשם בדברו לעונש מחה כנגד ההרשעה, הלא צודקת לדבריו, טען כי נפל קורבן לרדיפה ולצייד מכשפות שמטרתם להושיב חף מפשע מאחורי סורג ובריח, והעלה טענות כנגד תפקוד המשטרה והסניגוריה הציבורית. הנאשם הפנה למקרים בהם לטענתו המערכת הפלילה אנשים בשל מוצאם, טען כי הופלה על רקע מוצאו, כי הוא חף מפשע ושב וטען כי נפל קורבן לאי צדק.

דין והכרעה

6. העבירות בהן הורשע הנאשם חמורות ונסיבות ביצוען קשות. הנאשם פגע פגיעה ממשית בערכים המוגנים הנוגעים לשמירה על שלום וביטחון הציבור בכלל ולזכות המתלוננת לביטחון אישי בפרט, כמו גם בערכים המוגנים הנוגעים לשמירה על שלמות הגוף של הזולת.

בע"פ 205/19 לברוב נ' **מדינת ישראל** (07.06.2020) ציין בית המשפט העליון כי: **"חומרתה הרבה של עבירת החבלה בכוונה מחמירה [...] ופגיעתה הקשה בערכים המוגנים של הגנה על שלום הציבור וביטחונו הביאו את המחוקק לקבוע בגינה עונש מאסר ממושך, שני בחומרתו רק לעבירת הרצח. מובן כי נוכח המנעד הרחב של הנסיבות האפשריות לביצוע העבירה ונסיבותיו האישיות של הנאשם במקרים השונים, קיימת קשת רחבה של מתחמי ענישה שנקבעו בגין עבירה זו..."**

7. מטבע הדברים הענישה לעולם אינדיבידואלית ועל כן קשה להלום מקרה בעל נסיבות זהות. משכך, תובא להלן פסיקה לא ממצה, אותה יש לבחון בהתאמות הנדרשות אל מול עניינו של הנאשם דנן.

בע"פ 5311/04 **קוזקין נ' מדינת ישראל** (13.09.06) נדחה ערעור על גזר דין שכלל עונש של 7 שנות מאסר בפועל (לאחר הפעלת מאסר מותנה הועמד העונש על 8 שנים), בעניינו של מערער שהורשע בעבירה זזה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1), שעניינה בכך שארב לפרודתו וכאשר הבחין בה ניגש אליה, ביקש לשוחח עמה ומשזו סירבה אחז בצווארה בשתי ידיו והחל לחנוק אותה בחוזקה ולשרוט אותה עד אשר איבדה את הכרתה ונפלה על הרצפה. אותו מערער חדל ממעשיו רק לאחר שהתקבצו במקום אנשים נוספים. בניגוד למתלוננת דנן, המתלוננת דשם סבלה מחבלות קלות הרבה יותר שבאו לידי ביטוי בסימני חבלה חיצוניים, שפשוטים ושטפי דם. מפסק הדין לא עולה כי אותה מתלוננת נזקקה לאשפוז (בניגוד למתלוננת דנן).

בע"פ 2148/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (16.12.14) נדרש בית המשפט העליון לערעור על גזר דינו של מערער שהורשע בעבירה זזה של חבלה בכוונה מחמירה לצד עבירה של כליאת שווא ואשר כלל, בין השאר, עונש של 7 שנות מאסר בפועל. אותו מערער תקף את רעייתו בכך שאחז בראשה, הפילה בכח על הרצפה, החל לנשוך אותה בפנייה בחוזקה עד לאחר שזב דם מפציעה. גם לאחר ששכנים אשר שמעו את זעקותיה דפקו על דלת הדירה לא חדל אותו מערער והמשיך לנשוך אותה נשיכות אשר הובילו לתלישת חלק מאוזנה ופעירת פצעים עמוקים ושותתי דם בפניה. בהמשך כיוון אותו מערער, סכין לעבר המתלוננת דשם ותוך כדי המאבק ביניהם נשך אותה בחוזקה באצבעה, ניסה לחנוק אותה בידיו, דרך על צווארה ובשלב מאוחר יותר היכה בגבה באמצעות חבל. מחד, לכאורה, נחזה עניינו של אותו מערער כחמור יותר בשל השימוש בסכין, ואולם בחינה מעמיקה יותר מלמדת כי יש לאבחן את הנסיבות שם לקולא אל מול עניינו של הנאשם דנן בהינתן הפער המשמעותי בטיב ובהיקף החבלות שנגרמו למתלוננת דנן אל מול המתלוננת שם, והעובדה שהמתלוננת דכאן, סבלה מפציעות קשות עד כדי סכנת חיים. בית המשפט העליון ציין כי: "**...הפסיקה לגבי גובה העונשים המושגים בכגון דא נעה בין שנות מאסר אחדות לבין שנות מאסר בשתי ספרות, הכל לפי נסיבות המקרה [...]. מצאנו כי העונש שהוטל על ידי בית המשפט המחוזי מצוי בתוך מתחם עונש הולם בנסיבות העניין, הנראה לנו כבין ארבע לעשר שנות מאסר, ואולם שאלנו עצמנו - ונתנו לכך גם ביטוי באולם בית המשפט - שמא יש מקום להפחתה מסוימת בנסיבות, לרבות בשל עמדת המתלוננת...**". בסופו של יום לאור עמדתה הסלחנית של המתלוננת דשם והנסיבות שנלמדו מהתסקיר שהוגש, הועמד עונש המאסר בפועל על 5 שנים ו-9 חודשים.

בע"פ 2357/07 **אידוס נ' מדינת ישראל** (25.12.07) נדחה ערעור על גזר דין שכלל 8 שנות מאסר בפועל אשר הושת בעניינו של מערער שהלם באמצעות בקבוק זכוכית בראשה של המתלוננת אשר היתה בגיל מתקדם ולאחר שזו החלה לדמם ונפלה מהכיסא עליו ישבה, נטל את מקל ההליכה שלה והיכה באמצעותו בראשה עד שנשבר תוך שגרם לה לקרעים רבים בקרקפת (שהצריכו את אשפוז) ובהמשך חנק אותה באמצעות ידיו. בית המשפט העליון עמד על נסיבותיו האישיות, על כך שמדובר באדם חולה הסובל מהפרעת אישיות, על מצבו הנפשי אשר הוביל לניסיונות אובדניים ובסופו של יום דחה את הערעור תוך שציין כי אותם נתונים אישיים היו לנגד עיני בית המשפט המחוזי אשר הגיע לתוצאה מאוזנת.

בע.פ. 3799/14 אבו שנב נ' מדינת ישראל (17.8.15), אליו הפנה בא כח הנאשם, נדחה ערעור על גזר דין שכלל עונש של 48 חודשי מאסר בפועל בעניינו של מערער שהורשע בעבירה זהה של חבלה בכוונה מחמירה לצד היזק בזדון שעניין בכך שנכנס לחנותו של המתלונן, על רקע ויכוח של המתלונן עם קרובת משפחה של המערער, נטל קופת צדקה ממתכת והטיחה בעוצמה בפניו של המתלונן, והשליך חפצים שונים ממדפי המכולת על המתלונן תוך שגרם לחבלות ושברים למתלונן באזור עין שמאל, באזור האף והלחי ולאובדן הכרתו של המתלונן. אותו מערער הורשע לאחר שמיעת הראיות ובית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הנע בין 3 לבין 7 שנות מאסר בפועל. אותו מערער היה נעדר עבר פלילי, הוצגה "סולחה" בינו לבין המתלונן, ושירות המבחן המליץ על מאסר בדרך של עבודות שירות, תוך שהמערער הביע נכונות להשתלב במסגרת טיפולית ובתסקיר העדכני אף נטל אחריות על מעשיו וצוין כי החל להשתלב בקבוצות טיפוליות. בית המשפט העליון ציין שם כי " **בית משפט זה עמד לא פעם על כך שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם התופעה של יישוב סכסוכים בדרך של אלימות [...]. תופעה זו חותרת תחת הסדר החברתי ופוגעת בערך היסוד בדבר זכותו של כל אדם לשלמות גופו [...]. לבתי המשפט תפקיד משמעותי במאמץ החברתי למיגור נגע זה, בין היתר על ידי מסר ברור של העדר סובלנות כלפי תופעות כאלה באמצעות ענישה משמעותית ומרתיעה, תוך מתן משקל ממשי לשיקולי הרתעת היחיד והרבים אל מול שיקולים אישיים".** צוין שם כי: " **הפסיקה בתחום זה של עבירות תקיפה וחבלה כוללת מנעד רחב של רמות ענישה, כנגזרת של מגוון רחב מאוד של סוגי המקרים מבחינת חומרתם ונסיבותיהם [...]. לצד מקרים של ענישה מקילה, אליהם הפנה בא כוח המערער, הוטלו במקרים אחרים עונשים חמורים של שנות מאסר ארוכות, הכול בהתאם לנסיבות הספציפיות של כל מקרה לגופו...**" . סבורני כי עניינו של הנאשם דנן מאובחן לחומרא אל מול עניינו של המערער דשם בשים לב לעוצמת החבלות והיקפן, והפגיעה הקשה שגרם הנאשם למתלוננת דכאן.

בת.פ. (מחוזי חיפה) 41758-09-17 מדינת ישראל נ' בולבול (9.5.18) אליו הפנה ב"כ הנאשם הושת עונש של 36 חודשי מאסר בפועל על נאשם שהורשע על פי הודאתו בעבירות זהות של חבלה בכוונה מחמירה ושיבוש מהלכי משפט. בגזר הדין שם נקבע מתחם הנע בין 30 ל- 60 חודשי מאסר בפועל. על פני הדברים ישנה אבחנה ממשית לקולא אל מול עניינו של הנאשם דנן הן נוכח הנסיבות המפורטות שם, הן נוכח ההודאה ונסיבות העושה והן נוכח הפער הממשי בחבלות שנגרמו, מקום בו בית המשפט שם ציין כי: " **אמנם כעולה מהתיעוד הרפואי מיום האירוע לא נגרם למתלונן נזק פיזי חמור...**" , וזאת בניגוד לפגיעה הקשה במתלוננת דכאן.

בת.פ. (מחוזי ירושלים) 3404-09-18 מדינת ישראל נ' אלשניטי (9.9.19), אליו הפנה ב"כ הנאשם, נדון נאשם שהורשע על פי הודאתו בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה ופגיעה בפרטיות ל- 26 חודשי מאסר בפועל ועונשים נוספים. ראשית, יצוין כי באותו מקרה המדובר היה בהסדר טווח במסגרתו הגבילה עצמה המאשימה ל- 50 חודשי מאסר בפועל. בנוסף גם כאן קיימת אבחנה של ממש הן ביחס לאופן התקיפה, הן ביחס לטיב והיקף החבלות, מקום בו בית המשפט ציין כי כבר באותו ערב לאחר התקיפה המתלוננת ישבה במרפסת ביתה (בעוד שהמתלוננת דכאן הובלה לבית החולים יוספטל, ולאחר יצוב מצבה ונוכח סכנת החיים בה היתה נתונה, פונתה במסוק לבאר שבע שם אושפזה במחלטה לטיפול נמרץ). בנוסף ציין בית המשפט, שם, כי: " **...ניתן ונכון לייחס משקל ניכר להודייתו ולחרטתו [...]. אף מאמין אני שהבין הנאשם את משמעות מעשיו ואת הלקח המתבקש".** בנסיבות אלו דומה כי עניינו של הנאשם דנן מאובחן לחומרה אל מול עניינו של אותו נאשם שם.

גם במקרים הנוספים אליהם הפנה בא כח הנאשם ובהם (ת.פ. 17506-06-17 (מחוזי חיפה) מדינת ישראל נ' פלוני

[14.12.17], ת.פ. 26219-03-21 (מחוזי ירושלים) **מדינת ישראל נ' אבו סביח** [12.1.22], קמה אבחנה של ממש אל מול עניינו של הנאשם דנן.

מן הכלל אל הפרט

8. עניינו של הנאשם מאובחן לחומרה מהמקרים שהובאו לעיל, הן נוכח עוצמת האלימות, הן נוכח הרקע ובעיקר בשים לב להיקף וטיב החבלות והעובדה שבניגוד למקרים שהובאו לעיל המתלוננת דנן לא רק שנחבלה קשות אלא למעשה הייתה במצב של סכנת חיים ממש, עד כדי כך שקצרה ידו של בית החולים באילת מלהעניק לה את הטיפול הנדרש ולאחר ייצוב מצבה פונתה במסוק לבית החולים סורוקה בבאר שבע שם שהתה בטיפול נמרץ. אודות חומרת מצבה של המתלוננת, עקב החבלות שגרם לה הנאשם, ניתן להתרשם בין השאר מהראיות שהוגשו במהלך שמיעת ההוכחות. כך, בעוד שצוות האמבולנס פגש אותה בעודה בהכרה ואף הצליח לשוחח עימה (ת/58) עד להגעתה לבית החולים, לאחר קבלתה הדרדר מצבה באופן משמעותי. ד"ר חורי פירט בת/60 כי זו סבלה מסכנת חיים ואודות מצבה בבית החולים לאחר הגעתה סיפר: **"... הנשמנו אותה והיא הייתה בסכנת חיים ממשית והיה דיון שלם כיצד להעביר אותה לסורוקה מבלי לסכן אותה..."**. ד"ר חורי פירט כי המתלוננת הועברה לבית החולים סורוקה במסוק בשל מצבה: **"העברנו את החולה בשל הגדרתה כחולת טראומה קשה שזקוקה לטיפול ואשפוז במסגרת טיפול נמרץ, מחלקה שלא נמצאת אצלנו ביוספטל"**. ד"ר גל בן ציון ציון בהודעתו (ת/59) כי כאשר המתלוננת הגיעה לבית החולים יוספטל עדיין הצליחה לתקשר אך לא כך בהמשך, ופירט אודות חלק מהחבלות מהן סבלה, כפי שזוהו בבדיקה ראשונית: **"לאחר בדיקות יש לה שברים, דימום בגולגולת, חזה אויר והיא לא יכולה לתקשר אנחנו עכשיו מחכים למסוק שיוביל אותה לסורוקה. כרגע היא מונשמת"**.

אודות האכזריות שנלוותה לתקיפת המתלוננת ניתן ללמוד גם מתמונות הזירה אשר הוגשו במהלך שמיעת הראיות ובעיקר ניתן להתרשם מהתמונה הצבעונית, ת/61, בה תועדה המתלוננת לאחר שהוחל בטיפול הרפואי בה. דומה כי מראה המתלוננת והחבלות המתועדות בתמונה, מדבר בעד עצמו.

9. על פי הוראות סעיף 40ט'(א)(3) לחוק העונשין, בקביעת המתחם ובמסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה בית המשפט אמור להתחשב לא רק בנזק שנגרם אלא גם בנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה. בעניין זה, דומה כי עדותה של המתלוננת מדברת בעד עצמה, ובפרט לצד התיעוד הרפואי שהוגש. אומנם, הנזק שנגרם הוא חבלות קשות שהצריכו אשפוז וטיפול רפואי אינטנסיבי ואולם הנזק שהיה צפוי להיגרם רב אף יותר. כאמור לעיל, מהתיעוד הרפואי ומהודעות הרופאים עולה כי המתלוננת נקלעה לסכנת חיים של ממש בשל מעשיו של הנאשם ולמעשה אלמלא הטיפול הרפואי האינטנסיבי לו זכתה, עולה מהודעות הרופאים כי חיייה לא היו ניצלים. עוד לעניין זה יש לקחת בחשבון את העולה מעדותה שלה בדבר העובדה כי הנאשם חנק אותה באמצעות שקית ניילון שעטה מעל ראשה, ונקל להבין כי אלמלא נאבקה בו כפי שנאבקה, הנזק שצפוי היה להיגרם היה חמור אף יותר.

10. מעבר לנזק הפיזי שנגרם ולנזק שעשוי היה להיגרם, משהמתלוננת העידה בפני ניתן היה להתרשם באופן בלתי אמצעי מהחומרת הטראומטי שהותיר בה האירוע. ניתן היה להתרשם מהפגיעה הממשית והמוחשית בתחושת הביטחון

האישי של המתלוננת וניתן היה להתרשם כיצד גם בעדותה, זמן רב לאחר האירוע, עדיין המתלוננת "חיה" את האירוע תוך שבמהלך עדותה נקלעה לסערת רגשות מופגנת.

11. מקום בו גם לאחר תקיפתה האכזרית של המתלוננת הנאשם פעל להחליף את בגדיו ולהעלים את פרטי הלבוש שלבש, פרטי לבוש של המתלוננת והטלפון הנייד שלה, הרי שיש בכך כדי ללמד כי אין המדובר במעידה נקודתית שלאחריה הפנים את חומרת מעשיו אלא במי שגם לאחר מכן, שמר על קור רוח, חשש מההשלכות של מעשיו עליו, ופעל למנוע את מיצוי הדין עימו.

כנלמד מדו"חות השוטרים ת/35 ות/41 ומסרטון מצלמות הגוף הנאשם אותר זמן לא רב לאחר האירוע כאשר הוא ישן במקום סמוך (כעולה מהכרעת הדין - לאחר שהחליף את בגדיו). דומה כי קור הרוח שאפשר לנאשם ללכת לישון לאחר האירוע אף הוא מהווה נסיבה שיש לקחת בחשבון.

שיקול מסוים לקולת הנאשם יכול להילמד מהעובדה שמלבד שקית הניילון לא הסתייע הנאשם בכלי נשק אחרים, כסכין, אלה וכיוצ"ב בתקיפתה של המתלוננת.

12. בהינתן האמור, סבורני כי על מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם לנוע בין 7.5 שנות מאסר בפועל לבין 11.5 שנות מאסר בפועל.

הענישה בתוך גדר המתחם

13. לנאשם עבר פלילי הכולל 6 הרשעות קודמות בגין עשרות עבירות (חלק מההרשעות כוללות צירוף של עבירות ואירועים רבים). הרשעותיו של הנאשם הן בעיקר בעבירות של סחר בסמים, החזקת סמים לצריכה עצמית, הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, הפרת הוראה חוקית, החזקת אגרופן או סכין, הסגת גבול, גניבה ותקיפת עובד ציבור. הנאשם נדון במהלך חייו למאסרים בפועל בני 9 חודשים, 8 חודשים, 9 חודשים (נוסף) ולאחרונה נדון במהלך מעצרו בתיק הנוכחי, בגין עבירת אלימות (תקיפת עובד ציבור) שבוצעה ביוני 2021 למאסר קצר בפועל שחפף את מעצרו.

14. מקום בו הנאשם עד עתה לא הביע כל חרטה על מעשיו, ומקום בו הנאשם נמנע מלהכיר בפסול שבהתנהלותו או להפנימו, ולמעשה אינו מביע כל תובנה ביחס לפסול שבהתנהלותו, הרי שבגדר שיקולי הענישה בתוך המתחם יש מקום לתת משקל של ממש לשיקולי הרתעת היחיד.

מקום בו המדובר במי אשר, לכל היותר, בשל רקע של מה בכך, בחר לתקוף באכזריות רבה את המתלוננת, ולצד זאת אינו מביע ולו ראשית תובנה של הפסול שבהתנהלותו, וראשית חרטה, הרי שיש בכך בכדי ללמד על מסוכנות גבוהה לביטחון הציבור. גם אם לא מצאתי לחרוג מהמתחם לחומר, בשל שיקולי ההגנה על שלום הציבור, עדיין, סבורני כי יש

מקום לתת משקל לשיקולי ההגנה על שלום הציבור במסגרת הענישה בתוך המתחם וזאת מעבר לשיקולי הרתעת היחיד כלפי הנאשם עצמו.

15. מקום בו החברה הישראלית הופכת אלימה יותר ויותר, הרי שבמסגרת שיקולי הענישה בתוך המתחם, יש גם לתת משקל לשיקולי הרתעת הרבים במסגרת הירתמות בתי המשפט למאבק בנגע האלימות ההולכת ופושה.

16. העובדה שהנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום ושנוהל הליך הוכחות לא תיזקף לחובת הנאשם שהרי זכותו לדרוש כי המאשימה תוכיח את שייחסה לו בכתב האישום. הגם כך, הנאשם אינו זכאי להקלות הניתנות לאלו הבוחרים להודות, מקום בו הודאתם לא רק שמובילה לחיסכון בזמן שיפוטי המצדיק הקלה בפני עצמו, אלא, בעיקר, מגלמת נטילת אחריות המהווה השלב הראשון בהכרת הפסול ובשיקום ומצדיקה בפני עצמה הקלה בעונש.

17. לקולת הנאשם נתתי משקל לכך שהגם שלנאשם עבר פלילי מכביד, באמתחתו הרשעה יחידה קודמת בעבירת אלימות (תקיפת עובד ציבור), וגם זו אינה ברף הגבוה.

לקולת הנאשם נתתי משקל לנסיבותיו האישיות כפי שפורטו בהרחבה בטיעוני בא כוחו, ובפרט התייתמותו בגיל צעיר מאמו ומחלת אביו (כמפורט הן בטיעוני בא כוחו והן בתיעוד הרפואי שהוגש אודות מצבו של אביו). עוד נתתי משקל לרקע האישי הנתען כפי שפורט בטיעוני בא כוחו.

משהמעצר קשה לריצוי ממאסר, לקולת הנאשם, נתתי משקל לפרק הזמן הממושך שבו הנאשם שוה במעצר.

18. בהינתן השילוב של שיקולי הקולא והחומרא, סבורני כי יש מקום לגזור את דינו של הנאשם ברף הבינוני - גבוה של המתחם.

19. באשר לעתירת המאשימה לפיצוי, הגם שער אני לכך שההלכה היא כי היעדר יכולת כספית אינה שיקול רלוונטי לקביעת סכום הפיצוי (ע"פ 5205/17 אבו עיאדה נ' מדינת ישראל [15.10.18]), ע"פ 961/16 אלהרוש נ' מדינת ישראל [25.11.18]), עדיין מצאתי לתת משקל מסויים למצבו הכלכלי כנלמד מטיעוני בא כוחו ביחס לנסיבותיו האישיות ומעצם העובדה שעובר למעצרו היה דר רחוב. לאור האמור, כמו גם בשים לב למשך המאסר בפועל שעתידי הנאשם לרצות, לא יחוייב הנאשם במלוא הפיצוי שהיה ראוי להשית בשים לב לחומרת הפגיעה בגופה של המתלוננת כמו גם עוצמת הפגיעה בתחושת הביטחון האישי שלה. לעניין זה, יש לזכור, כי הפיצוי בהליך הפלילי אינו מחליף את יכולת המתלוננת להיפרע ממלוא נזקה במסגרת הליך אזרחי.

20. לאור האמור לעיל אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. עשר (10) שנות מאסר בפועל. מתקופה זו ינוכו ימים בהם היה עצור בגין תיק זה **בלבד**, בהתאם

עמוד 7

לרישומי שב"ס. מובהר כי ימי מעצר החופפים פקודות מעצר ו/או מאסר אחרות, **לא** ינוכו. ככל שהנאשם ריצה תקופת מאסר במהלך ימי מעצרו, מובהר כי זו תצטבר למאסרו דנן.

ב. 12 חודשי מאסר וזאת על תנאי שלא יעבור משך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסרו כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. 6 חודשי מאסר וזאת על תנאי שלא יעבור משך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסרו כל עבירת אלימות מסוג עוון.

ד. פיצוי למתלוננת בסך של 30,000 ש"ח. הפיצוי ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.1.24 ובכל (1) בחודש שלאחריו. לא יעמוד הנאשם באחד מן השיעורים במועדו, תעמוד יתרת הפיצוי לפירעון מידי ותישא תוספת פיגורים כחוק.

זכות ערעור בתוך 45 ימים מהיום לבית המשפט העליון.

**ניתנה והודעה היום כ"ה חשוון
תשפ"ד, 09/11/2023 במעמד ב"כ
הצדדים והנאשם באמצעות היועדות
חזותית.
יואב עטר, שופט**